

Portræt af en månepige

Af Lars Ahn Pedersen

"Fru Zhao?"

"Ja?"

"Fru Zhao, mit navn er Vincent Lee. Jeg er journalist på Globus Media. Jeg har prøvet at kontakte Dem angående-"

"Jeg er ikke interesseret. Farvel."

"Fru Zhao, hvis jeg må-"

"Farvel, sagde jeg."

SLAM!!!

Trods sine mange år i faget havde Vincent aldrig prøvet at få smækket en dør i hovedet, og han havde heller ikke forventet, at det skulle ske for ham. For det første var han ikke den slags journalist, og for det andet hørte den type afvisninger fortiden til.

"De forbandede intelligente dørspioner har gjort det umuligt at komme ind til folk. Før i tiden kunne man i det mindste nå at sætte en fod i klemme," havde en af Vincents første redaktører beklaget sig.

Strengt taget havde Vincent endnu til gode at få smækket en dør i hovedet, for det var trods alt svært at gøre det med en dør, som i forvejen var lukket. I stedet måtte han nøjes med at se på dørspionens skærm, hvor en animeret udgave af en dør blev smækket i på bedste tegnefilmsmanér med et brag, komplet med rystelser og støvskyer. Enten var det noget, et yngre familiemedlem havde installeret, eller også havde damen mere humor, end hun hidtil havde givet udtryk for.

Vincent misundte sine forgængere, for de intelligente dørspioner havde ganske rigtigt gjort det vanskeligere at opsøge folk, som ikke ville opsøges, med mindre man var villig til at lyve, og så desperat var han endnu ikke. Det var trods alt kun et forbandet fødselsdagsportræt, han var sendt til Månen for at lave.

Umiddelbart var det svært at se, hvad der skulle være så interessant ved Seline Ramirez

Zhao. Hun var født og opvokset på Månen og ville om kort tid fylde 80 år, men alligevel fandtes der forbløffende få oplysninger om hendes liv. Ifølge Måneadministrationen var hun gået på pension som 65-årig og havde indtil da varetaget en række mindre funktioner og poster, blandt andet som lærer og turistguide på deltid.

Hun var enke efter geologen Anthony Zhao og var tæt på at kunne fejre diamantbryllup med ham, da han døde for tre år siden. Hun havde en søn, Manuel, og to voksne børnebørn. Manuel var psykolog og havde taget sin uddannelse på Jorden, og det samme var hans børn i gang med at gøre. Selv var han flyttet tilbage til Månen for få år siden og havde praksis i New Xianyang City, den ældste bosættelse på Månen og engang den største. Den ære var siden overgået til New Opportunity, hvor Måneadministrationen havde sit hovedkvarter. Det var næppe tilfældigt, at han havde valgt at slå sig ned i New Xianyang City, for det var også her, at Selene Zhao boede. De sidste tre dage havde Vincent, uden held, forsøgt at få et interview med hende.

Det kunne virke overdrevet at ofre så mange kræfter på en månebo, som efter alt at dømme havde haft et pænt og begivenhedsløst liv, der ikke burde være mange mediesekunder i. Vincent kunne på stedet nævne et dusin personer og steder på Jorden, han hellere ville besøge, hvis Globus ellers var villig til at betale for det. Der var det splittede USA og Bibelbæltets uofficielle prædikant-præsident, der var Asien-Alliancens nyvalgte leder, der var religionskrigene i Europa, og så var der selvfølgelig hans gamle jagtmark, Amazonas - stedet for hans største professionelle triumfer, men også grundlaget for hans værste traumer. Om han så blev sikret økonomisk for resten af sit liv, var Vincent færdig med regnskoven og dens Regnbuekrigere.

Så i stedet sad han her, for der var en enkelt detalje ved Selene Zhao, som gjorde hende unik: I sine snart 80 leveår havde hun aldrig forladt Månen. Med andre ord var Selene Zhao det menneske i verdenshistorien, som havde levet i længst tid uden nogensinde at have berørt Jordens overflade.

Vincent troede knapt nok sine egne ører, da han blev præsenteret for oplysningen.

"I vil altså have mig til at lave et portræt af Månens egen udgave af Maren-i-kæret," lød hans umiddelbare reaktion.

"Åbenbart," sagde Tonya, navneredaktøren. "Nogen i direktionen bad specifikt om, at det blev dig. De mente, at en tur væk fra Jorden kunne vække den gamle

stjernereporter til live igen. Ikke mine ord."

"Og hvis jeg nægter?"

"I så fald er jeg blevet pålagt at lave en navnenyhed om, at du forlader Globus Media til fordel for en tilværelse som freelancer," sagde hun.

Derfor befandt Vincent sig nu i New Xiangyang City og måtte sande, at Selene Zhao ikke kun havde vist sig at være enestående provinsiel, men også enestående svær at komme i kontakt med.

Tonya var en tålmodig kvinde. Det havde kostet en mindre formue at sende Vincent til Månen, og foreløbig var det kun blevet til et par korte indslag, som han lige så godt kunne have produceret hjemmefra.

"Hvad med sønnen?" sagde hun. "Han har trods alt boet på Jorden."

"Måske," sagde han. "Jeg har ringet til hans praksis flere gange, men får altid kun fat i hans virtuelle sekretær, som vist begynder at have noget personligt imod mig. Og sådan er det hele vejen rundt. Jeg har aldrig været ude for noget lignende. Selv Regnbuekrigerne i Amazonas var mere samarbejdsvillige."

"Er det virkelig så slemt?" sagde hun. "Måneadministrationen svarede da på dine spørgsmål."

Vincent fnyste. "Der sidder nogle skrankepaver i administrationen, som kan offentlighedsloven til fingerspidserne, og de udnytter den til det yderste. Jeg fornemmer klart, at det er fordi, jeg repræsenterer et jordmedie."

"Hmmm," sagde Tonya. "Måske kan Bergdahl åbne nogle døre for dig. Han har i hvert fald kontakterne."

Vincent undlod at kommentere hendes forslag. Bergdahl var redaktør for Lunar Post, Globus Medias samarbejdspartner på Månen, og Vincent havde fra start undret sig over, hvorfor de ikke kunne påtage sig opgaven, men havde aldrig fået et klart svar. Enten ville de ikke, eller også stolede Globus' ledelse ikke på, at de kunne løse jobbet på tilfredsstillende vis. Uanset hvad var det en lortesituation for alle.

"Du er redaktøren," nøjedes han med at sige.

Tonya lo opgivende.

"Desværre kun navneredaktør," sagde hun. "Så hav ikke for store forhåbninger."

"Tro mig, efter tre dage i denne udørk kan de ikke blive lavere," sagde han. "I guder, jeg fatter ikke, at folk kan leve her. Det er mørkt døgnet rundt, og jeg føler mig konstant jetlagged."

Det hjalp heller ikke på hans humør, at samtalen med Tonya foregik med forsinkelse - godt nok var det lykkedes at få bragt differencen ned på under et halvt sekund, men det var alligevel distraherende.

"Tag dog ud og se på omgivelserne," sagde Tonya. "Bestil en moonwalk. Ifølge min moster er det en unik oplevelse. Hold fri, indtil jeg får talt med Bergdahl. Der er ingen grund til at løbe panden mod flere mure."

"Forstået," sukkede Vincent. "Var det i øvrigt den samme moster, som sagde, at Den lille Havfrue blev en mere intens oplevelse af, at hun netop var så lille?"

"Den selvsamme," sagde Tonya og afbrød forbindelsen.

Efter at have surmulet lidt valgte Vincent at følge sin redaktørs opfordring og bestilte en månevandring i hotelreceptionen.

"Noget bestemt De ønsker at se?" spurgte receptionisten.

"Så som?"

Vincent havde absolut ingen idé om, hvad New Xianyang City havde at byde på. Bare det at de kaldte det for en by, generede ham, når der blot var tale om en forvokset base, der efterhånden talte et par tusinde sjæle.

"De første kolonier ligger ikke så langt herfra. De er ikke længere beboet, men bygningerne giver et godt indblik i de forhold, pionererne levede under. Vi har også den kendte kunstner Twiggy Moondust, som lige har åbnet en retrospektiv udstilling med sine berømte månestøvsskulpturer, og så-"

"Jeg savner Jorden," mumlede Vincent for sig selv.

"I så fald har vi lige den rette tur til Dem," sagde receptionisten, som tydeligvis havde hørt ham.

Vincent blev så paf, at han blot accepterede tilbuddet, og inden han havde set sig om, havde han reserveret en udflugt, der begyndte om en halv time og inkluderede leje af dragt og et 20 minutters kursus i at færdes på Månens overflade i nul atmosfære.

"Og hvis De er interesseret, kan vi også tilbyde Dem rabat på vores 18 hullers

golfbane," sagde receptionisten med et smil.

20 minutter senere var Vincent blevet foruroligende meget klogere på, hvor mange ting der kunne gå galt på en moonwalk og havde ned til mindste kliniske detalje fået beskrevet, hvad der ville ske med hans krop, hvis der gik hul på hans dragt. Det forklarede samtidig det flere sider lange dokument, han blev bedt om at afsætte sit DNA på, hvori han, hans familie og arbejdsgiver frasagde sig retten til at sagsøge stort set alt og alle på Månen, hvis det værst tænkelige alligevel skulle hænde.

"Din guide venter udenfor," sagde hans instruktør, og det var først dér, at det gik op for Vincent, at manden ikke også var hans guide.

"Hvad?!! Vent-" udbrød han, men da havde instruktøren allerede åbnet for slusen, og før Vincent vidste af det, havde han månestøv under fødderne.

Best of luck, mr. Gorsky, var det eneste, han nåede at tænke, før synet af landskabet for alvor ramte ham. Hele hans udsyn var fyldt af et hav af sølv og den sorteste himmel, han nogensinde havde oplevet. Det var lige før, han glemte at trække vejret.

"Vincent?"

Stemmen i Vincents hjelm fik ham til at fare sammen. Han så sig forvirret omkring. Han var ikke alene. Langt fra endda. Han stod sammen med flere andre turister og guider. En person få meter fra ham løftede hånden til en hilsen. Vincent gengældte gestusen.

"Hej Vincent, mit navn er Lin. Jeg er din guide på denne tur, men inden vi går i gang, skal jeg lige bede dig om at skifte frekvens på din sender. Ellers risikerer vi at modtage de andres samtaler," lød stemmen fra før.

Den virkede til at tilhøre en ung pige. Meget ung endda. I Vincents ører lød hun ikke til at være mere end 16-17 år. *Fantastisk, jeg har lige lagt mit liv i hænderne på en teenager ...*

"Æh ... okay," sagde han. "Det nævnte de ikke noget om derinde. Hvordan gør jeg?"

Vincent kunne ikke afvise, at han rent faktisk havde fået at vide, at han skulle skifte frekvensen, og hvordan det blev gjort, men i dette øjeblik var han så rundt på

gulvet, at han knapt nok kunne huske, hvem han arbejdede for.

"Du har et display ude i venstre side af din hjelm. Kan du se det? Godt. Det øverste tal er frekvensen. På overfladen af din venstre handske er der en touchscreen. Drej på det blå hjul, indtil frekvensen står på 87,18. Forstået?"

"Ja," sagde han og priste sig lykkelig for, at nutidens handsker var rimelig slanke i forhold til de første månemandreres. Ellers havde denne manøvre været umulig at udføre.

"Fint," sagde Lin, da de begge var på samme frekvens. "Hvilken tur har du meldt dig til? Jeg beklager, men jeg blev kaldt ind som afløser med kort varsel."

Vincent sukkede indvendigt. Det blev bedre og bedre.

"Jeg bad om at se noget lokalkolorit," sagde han sarkastisk og forventede ikke at blive forstået. Det var heller ikke tilfældet denne gang.

"Perfekt, så er du kommet til den rette," sagde hun.

Det var først nu, at han rigtigt fik set hende an. Hun var ikke særlig høj, næppe mere end 160 centimeter, men dragten gjorde det svært at sige helt nøjagtigt. Solvisiret på hendes hjelm var slået ned, så han kunne ikke se hendes ansigt, men til gengæld stirrede han på sit eget spejlbillede, og det var tydeligt hvem af dem, der følte sig bedst tilpas ved situationen.

"Virkelig?" sagde han halvt resignerende.

"Jeps, jeg er født og opvokset her i området," sagde hun. "Jeg kender hver en krog, så bare spørg løs. Hvor meget luft har i øvrigt du med?"

"Halvanden time," sagde han og spekulerede på, hvor lang tid der var gået, indtil han fik øje på et ur i hjelmdisplayet. Ifølge det havde han været ude i mindre end fem minutter.

"Okay, så må vi hellere komme i gang. Følg med," sagde hun og sprang ud over en kant, Vincent ikke engang anede, at de stod ved.

"Så hellere Amazonas," sukkede han og fulgte efter hende ud i intetheden.

Dette værk er licenseret under en [Creative Commons Navngivelse-Ikke-kommerciel-Ingen bearbejdelser 2.5 Danmark Licens](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/2.5/dk/).